

strengt Beviis for, at der er Trang tilstede, der kan kun gives Paavliisninger. Jeg har peget paa virkelige Forhold i Rivet, og hvis man vil see dem, troer jeg, at man kan see dem, og see, at Høie og Lave have Trang til at søge deres nære og kjære Sognekirke. Thi de staae i langvarigere Forbindelse med Kirken, end med de sftistende Præster. Der kan være en inderlig Forbindelse med Præsten — det var ikke godt Andet — men Forbindelsen med Kirken er varigere. Der blev sagt, at med Hensyn til Begravelse var Sagen allerede afgjort. Jeg kjender ikke nogen Lov, hvorved der er givet fremmed Præst Ret til at komme paa Kirkegaarden og forrette Begravelsen, blot anmodet af den Sognebeboer, der har valgt ham til sin Sjælesørger. Jeg kjender ingen anden Lov om dette Forhold end 4de April 1855, og den giver ikke denne Tilladelse med Hensyn til Begravelser. Det er altsaa paa Grund af nogle ministerielle Reskripter, som jeg ikke kjender, fordi de ikke ere blevne offentliggjorte, at denne Ret skal være given, som Loven ikke har givet. Jeg har gjort opmærksom paa, at selv de Præster, der maatte have brugt en feil Opførsel ved at modsætte sig saadanne Begravelser, selv de kunde have Grund til at beklage sig over, at Loven ikke havde oplyst dem om, at de ikke havde Ret. Den høitærede Minister svarede hertil, at om der ogsaa var givet Love, kunde det være, at de ikke kjendte dem. Selv om der var givet 10 Love — saaledes troer jeg hans Ord lyde — kunde de dog tage Feil. Dersom den høitærede Minister selv var tilstede, vilde jeg have spurgt ham, om han havde fundet Præsterne saa ubekjendte med de Love, der angik deres Embedsforretning. At de ikke kjende de Reskripter, der ikke ere blevne dem meddeelte, det anser jeg i sin Orden. Der blev sagt af den høitærede Minister, at Forsømmelsen lod sig ikke godt paavise, naar en Præst forsøgte sit eget Sogn for at virke i et fremmed; men hvor en Præst overtog mange

Fremmede, maatte han forsømme sine Egne. Dette blev gjentaget af en anden æret Taler idag. Jeg vil dertil gjøre opmærksom paa, at Gaver og Kræfter, som bekjendt, ere høist forskjellige, og at der kan gives den Mand, som formaaer at udrette det Dobbelt af hvad en Anden formaaer. Den høitærede Minister sagde ogsaa, at Præsten skal søge det Fortabte i sin egen Kreds. Ja vel skal han det. Men selv for den, som tvrigt søger det fortabte Jaar i sin egen Kreds, kan det dog vel hændes, at der kunde komme en kanancæiff Kvinde, der bad om Hjælp, og hans sidste Svar kunde da ikke blive: Jeg er ikke udsendt til Andre end dem her, og jeg kan ikke tage Brødet fra Børnene og give det til Fremmede; hans sidste Svar, naar hun holdt ved, maatte blive: Dig stee, som Du vil. Jeg forudsætter ikke, at dette Lovforslag vil blive benyttet i mangfoldige Tilfælde, at Præster ville ligesom skabe sig et heelt Sogn udenfor deres eget. Jeg kunde albrig puste, at det vilde stee. Jeg forudsætter, at det staaer i Administrationens Magt at forbyde en Præst at tage flere Fremmede, naar det er indberettet gennem den geistlige Dyrighed, at han allerede har udvidet sin Kreds saameget, at det maatte befrygtes, at han forsøgte sit Eget. Jeg hører tilvisse ikke blandt dem, der føle sig trufne ved de Ord af en æret foregaaende Taler (Mabvig) om Embedsmænd, som ikke ville underordne sig deres Foresatte, naar disse lovmæssigen hyde over dem; jeg føler mig aldeles ikke truffen ved disse Ord; men naar den høitærede Minister udtalte, at naar Administrationen forbød en saadan Præst at tage flere fremmede Sognekfolk, saa var Loven horte, saa svarer jeg Nei, den har sin Virksomhed; thi selv om et saadant Forbud udstedtes til en Præst, saa vedbliver han dog at tjene de allerede Antagne, og de Dyrige kunne da gaae til en ligefindet Mand; Loven vilde dog stifte sin Nytte i mange enkelte Tilfælde, om det ogsaa skulde blive forbudt en enkelt Præst at antage flere fremmede Sogneboere.